

Съ тѣзи рѣчи Менторъ даде на Телѣмаха да разумѣе колко е опасно да са показва челоувѣкъ несправедливъ, като сѣди строго другитѣ челоувѣцы и особенно тѣзи които сѣ обременены отъ грижытѣ и трудноститѣ на управленіето. Послѣ му рече: „Време е да трѣгне те; сбогомъ. Ще вы чакамъ, любезный ми Телемахе! Помнете че който има страхъ божій той нема що да са бои отъ челоувѣцытѣ. Выи ще са намѣрите въ крайны опасности; но знайте че Минерва нема никакъ да вы остави.“

На тѣзи думы Телѣмахъ помысли че осѣща при-сѣтствіето на богынята, и разумѣлъ бы даже че тя сама му говоряше за да му вдѣхне мѣжество, ако богынята не му докарваше на умъ идеята за Ментора, като зарѣчваше: „Не забравяйте, сыне мой, грижытѣ които съмъ ималъ въ дѣтинството ви за да вы направѣж мѣдрѣ и храбрѣ като баща ви. Не правете нищо което е недостойно за неговытѣ великы примѣры и за правилата на добродѣтелята които са старахъ да ви вдѣхнѣж.“

Слънцето вече истичаше и златѣше върховетѣ на горытѣ, когато царьетѣ излѣзохъ изъ Салентъ за да са съединѣжтъ съ войскытѣ си. Тѣзи войскы, стоящы около града, потеглихъ на пѣтъ подъ тѣхно началство. На сѣкѣдѣ лѣщѣше желѣзото на издигнѣтытѣ копія; блѣсѣкътъ на щитоветѣ помрачаваше очитѣ; облакъ отъ прахъ са издигаше доро до небо. Идоменей заедно съ Ментора, водяше по полето съюзнытѣ царѣ, и са отдалечаваше отъ стѣнытѣ на града. Найподирь тѣ са раздѣлихъ, като са дадохъ и отъ двѣтѣ страны знакове на едно истинско пріятелство; и съюзницытѣ не са сумнѣвахъ вече за трайностьта на мира, като познахъ сѣрдечната благость на Идоменей, когото имъ бѣхъ представили съвсѣмъ другый нежели какъвъто той бѣ дѣйствително; защото тѣ бѣхъ сѣдили за него не отъ естественнытѣ му чувства, но отъ лѣстивытѣ и обидны съвѣты на които той бѣ са поддалъ.

Като заминѣж войската, Идоменей заведе Ментора во всичытѣ махалы на града. „Нека видимъ, думаше Менторъ, колко мѣжи имате въ града и въ полето, и нека гы преброимы. Да смѣтнемъ еще колко земледѣл-